

Tab vil jeg dog bemærke, at foruden den Fordel, man derigennem vil lade tilflyde Sufferproduktionen paa St. Croix, synes det mig ogsaa, at der til Gavn for det kan tale, at vi ved at gaa ind paa en saadan Moderation i Toldafgifterne for vore egne Koloniers Suffer, sammenlignet med fremmede Suffer, følge den Vej, som andre Kolonihavende Lande allerede for længe siden have fulgt, nemlig den ikke at betragte deres Kolonier fuldstændig som Udland i kommerciel Henseende. Det er det, vi have gjort her i Danmark. Det forekommer mig at have en Del at bethyde, at man ikke opgiver ogsaa den Forbindelse, det Sammentnytningspunkt mellem Moderlandet og Kolonierne, men at man beforder det kommercielle Samvæsen mellem dem, beforder det derved, at man ikke stiller Kolonierne lige over for Moderlandet ganske som Udland. Dertil kommer, at dog vel i det Mindste en Del af disse halvandet hundredetusinde Kroner vil komme Konsumenterne her i Landet til Gode. Naar det ærede Medlem dablede Administrationen derude blandt Andet, eller jeg turde vel sige særlig, fordi man har ydet Gaan til Planterne af Kolonikassen og derved har tabt ikke ubetydelige Beløb, saa vil jeg dog gjøre det høie Thing opmærksomt paa, at disse Bureauaan jo allerede for mange Aar siden ere fuldstændig ophørte. Det er en Dabel, som i alt Fald hører Fortiden til og ingenlunde rammer Nutiden. Jeg huster ikke bestemt, fra hvad Aar det er, men jeg tror ikke at feile i, at det er fra 1879, at der ikke mere er ydet saadanne Gaan af Kolonialkassen; i alt Fald ligger det flere Aar tilbage. Som det ærede Medlem meget rigtig gjorde opmærksom paa, er vort Tilgodehavende hos Kolonialkasserne voget meget betydeligt Aar efter Aar. At dette har været dablet fra dette Things Finantsudvalgs Side, har jeg meget levende og frisk i Erindring; men jeg mindes ogsaa meget godt, at ved Siden af denne Dabel over, at saadanne Forskud ere givne, er der aldrig fremkommet nogen Anvisning paa, eller endog saa nogen Anthyding om, hvorledes de vel skulde undgaaes, ikke anden end den, vi nu atter i Dag hørte fra det ærede Medlems Side, nemlig at de derude i Kolonierne naturligvis maa sætte Tæring efter Næring. Ja, det er overmaade let sagt, men det vilde være langt mere værdisfuldt, dersom man fra dette Things Side vilde kunne anwise, hvorledes man skulde formindste Tæringen eller forøge Næringen for Kolonierne. Det vilde være af langt større Værdi. Det er i Bemærkningerne til Lovforslaget allerede angivet, ikke blot at man har bestræbt sig for

at formindste Udgiften, men der er ogsaa angivet det omtrentlige Beløb, hvormed det er lykkedes at formindste Kolonierens Udgifter, nemlig omtrent 20,000 Dollars, et dog ikke ganske lille Beløb, sammenholdt med Budgetternes Størrelse. Hvorledes Ugiften yderligere skulde kunne formindstes, har jeg ikke været i Stand til at se, lige saa lidt som jeg har været i Stand til at se, hvorledes man under den jævne Nedgang paa St. Thomas og efter den stærke, bratte Nedgang paa St. Croix efter Dprøret har skullet kunne skaffe større Indtægt til Veie. Naar Forholdet altsaa er det, at ordnede Tilstande maa bevares derude, at man ikke kan gjøre det med mindre Beløb, end der allerede anvendes, og naar man ikke ser sig i Stand til at skaffe større Indtægt, ser jeg ikke rettere, end at den naturlige Følge deraf bliver, at Statskassens Tilgodehavende i løbende Mellemregning med Kolonialkasserne stadig vozer. Her turde jeg maaske erindre om, at det vistnok ikke var den ubetydeligste Anledning til den store Ulykke og det store økonomiske Tab, der hidrørte fra Dprøret i 1878, et Tab, der jo er opgjort til over 3 Millioner Kroner, at man var gaaet for vidt i sine Bestræbelser efter at sætte Tæring efter Næring, som det ærede Medlem udtalte. Man havde for at bevare Balancen, indskrænket Militæret og Politiet derude i en saadan Grad, at man ikke var i Stand til at nedslaa Dprøret saa hurtigt, at det jo havde faaet Tid til at bevirke en saa vidtgaende Ødelæggelse, som der skete. Jeg har ikke dristet mig til at forsøge paa at faae Tæring til at svare til Næring ved at gaa den samme Vej som den Gang i Aarene før 1878, nemlig ved at indskrænke Militærstyrken og ved at indskrænke Politistyrken paa Verne. Det er ganske vist, som den ærede Taler bemærkede, at man har offret ikke Ubetydeligt fra Moderlandet paa Kolonierne, og at navnlig Lovene af 1876 vise, at man har været villig til at støtte St. Croix og Sukkerdyrkingen paa St. Croix ved Anvendelsen af betydelige Statsmidler, det skal jeg virkelig erkjende, men jeg ser deri ikke nogen Grund til at unddrage Kolonierne Hjælp nu, naar Forholdene ere saadanne, at de ikke uden Hjælp ville kunne klare sig selv. Naar det ærede Medlem bebrejder mig, at jeg ikke har bragt noget Andet frem end det samme Forslag, som tidligere har foreligget for Rigsdagen, om Overtagelse fra den danske Statskasses Side af Militærudgifterne, da ligger det deri, at jeg fremdeles maa anse det for at være det rette Middel til at støtte Kolonierne. Det vil være en tilstrækkelig Hjælp til, at Kolonierne derefter ville kunne, naar ikke over-